

אמרי שפר "רסג"
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

אין למחוק שם ה' ממחשב, אף שאין זו כתיבה כמעט, שהרי הצורה של האותיות היא אותות אלקטרוניים, אבל אין כאן דבר הנכתב. מכל מקום חשש מרן לזה, ולא התיר מחיקת שם ה' בלתי על ידי שינוי, או על ידי קטן או גוי. והדגיש בפנינו כמה פעמים את הזהירות בכתבי הקודש. ואמר לנו, כי על זה נאמר (דברים לב, מז) ובדבר הזה תאריכו ימים. (ראש הישיבה הגר"פ שיינברג זצ"ל)

איך מגדירים את המילה הזו ישיבה. כתוב בכל הראשונים ישיבה זה מקום של לומדים שמחדדים זה את זה, זה לימוד בצוותא, מי שיחיד ובודד הוא לא נמצא בישיבה.

אין המפטיר מתחיל עד שיגמרו לגלול הספר תורה, כדי שלא יהא הגולל טרוד, ויוכל לשמוע (ההפטרה). שו"ע שם, סעיף ז')

אין לצלם את החמה (שמש) בשלמותה לפני שקיעתה, דהוי כמו שמצייר צורת החמה ואסור, ורק לאחר שהתחילה שקיעתה, שאין כאן צורה שלימה, מותר (כן הורה הגר"נ קרליץ זצ"ל ע"פ שו"ע יו"ד סי' קמ"א, וע' שו"ת "שבט הלוי", ח"ז סימן קל"ד ס"ק ו')

אין מברכים על תקיעות של חודש אלול משום שהוי רק הכנה לתשובה. (שו"ת רבבות אפרים חלק א סימן שצג)

איתא במדרש שכשאדם נולד כפות ידיו קמוצים, כאילו הוא מחזיק בחזקה ואומר הנני מתכוון לתפוש את כל העולם כולו, אך כשהולך לעולמו כפות ידיו פשוטות ופתוחות כאילו אומר הנה ראו שלא לקחתי עמי כלום מהעולם. וזה מרומז בסמיכות הפסוקים "לא תקפוץ ירך מאחיק האביון" דהיינו שתתקמץ מלתת צדקה בתואנה כי יגרע מהונך, אלא דע לך כי הסוף יהיה "כי פתוח תפתח את ירך" דהיינו בעת מיתתך כפי המדרש הנ"ל ויראו כולם כי לא אגרת לך מאומה ואינך נוטל עמך כלום מכל עושרך. (הרה"ק ה"דמשק אליעזר" מויז'ניץ ז"ע)

אם אדם מרגיש שהוא למד מספיק, הוא כביכול שבע מללמוד, אפילו "טעמים המתיישרים על הלב" - אינם חשובים בעיניו. אולם אם אדם לומד כל הזמן ומבקש להחכים ולהעמיק בתורה כאילו הוא רעב, "אפילו דברים הבאים לו במרירות וביגיעה - הם מתוקים לו".

אם יש יום אחד בשנה שרבי שמעון אינו נמצא במירון, אז זה יום ל"ג בעומר. (מ"ר הרב משה שפירא זצ"ל)

אמר הרה"ק ר"ש מניקלשבורג, אם תלך בדרך של 'רעה עינך באחיק' ותבדוק כל עני האם אכן זקוק הוא לצדקה 'ולא תתן לו', הרי ש'וקרא עליך אל ה'" יבדקו אותך גם בשמים ויפשפשו במעשיך 'והיה בך חטא' ימצאו אצלך חטאים ותיענש.

אסור לעבור כנגד אדם המתפלל או אומר קדיש, וכן אסור לעבור כנגד השליח ציבור ודווקא מלפניו אבל מצדדיו ומאחריו מותר וכן אם עמד במקום המשמש מעבר של רבים יכול לעבור לפניו (שו"ע קב ד).

אסור להעתיק חכמה של חברו כגון ספר שהוציא לאור, פטנט, דיסק וכדו', ע"מ להתפרנס ממנה משום השגת גבול ולדעת רבים אף יש בזה משום גזל. ואיסור זה הוא אף כשאינו מהדיסק המקורי.

אפשר לרמוז בלשון 'את הברכה': 'את' ר"ת - 'אמן תענה', וע"י כך תזכה בברכה, כדברי הזוהר הקדוש (וילך רפה ע"ב) שעל ידי עניית אמן נשפעים הרבה ברכות וטובות, ע"ש (הרה"ג גמליאל רבינוביץ שליט"א, מח"ס 'גם אני אוֹדך')

אשר ה' אלהיך נותן לך. דרשו רז"ל: (ב"ק קיג ב) בזמן שמסורין בידך, מכאן למדנו שגזל הגוי אסור בזמן הזה, ואמרו חכמינו ז"ל (שם) שהוא יותר חמור מגזל ישראל מפני חלול השם.

" באמת כל השנה כולה צריכה להיות אלול, ואלול – הרי הוא אלול". הם כ"כ פחדו ורעדו מהימים האלו 'קדוש אלול', עד שהם חיו ונשמו לאורך כל השנה את 'אלול'. ובודאי שבחודש אלול עצמו, כי "אלול – הרי הוא אלול!!!" (רבינו ישראל מסלנט זצ"ל)

בזה שאנו מתמודדים עם הקשיים שישנם בעולם, ומסייעים לסובלים ולמסכנים, אנו מתקנים את העולם ומקרבים את הגאולה, וכפי שאמרו חכמים: "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, שנאמר (ישעיה נו): כה אמר ה' שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וַעֲשׂוּ צְדָקָה פִּי קְרוֹבָה יְשׁוּעָתִי לְבֹא וְצַדִּיקְתִּי לְהַגְלוֹת" (ב"ב י, א).

בחודש אלול, אף ראוי לכל אדם שיחזיק פנקס בכיסו ויכתוב בו איך עבר עליו היום: איך התפלל, איך נהג בין אדם לחברו, איך התגבר על הכעס אשר כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, וכל מיני גיהינום שולטים בו, ואפילו שכינה לא חשובה כנגדו [נדרים כ"ב] וכן הלאה. [נתיבי אור]

בחור ישיבה שומע הכרזת 'אלול' מפורש יוצא מפי החזן בעת 'ברכת-החודש'. פניו מחווירות, מתיישב וכמעט מתעלף. כאשר משיבים את נפשו, מחמיא לו חבר "לא ידעתי שאתה כל-כך יר"ש עד שהנך אחוז 'פלצות' לשמע קול קורא אלול". השיב הבחור "התעלפתי על 'בין הזמנים' שקרב לקיצו...".

בספרים הקדושים ביארו גדולי החסידות על פי לשון חז"ל "אין 'ועתה' אלא לשון תשובה", שכאשר יהודי רוצה לתקן את דרכיו, אסור לו להסתכל לאחור, כי במקום לתקן את המעוות, הוא יקבל חלישות הדעת ולא ירצה להתקדם. לכן כאשר אתה רוצה לעשות תשובה, אל תסתכל על העבר. רק 'ועתה'. כאן ועכשיו!

"גישמאק בלימוד. מי חכם ויבן זאת", (מרן ראש הישיבה הגרב"מ אזרחי שליט"א)

געגוע הוא רגש נהדר. מיזוג מדויק בין עונג לכאב. כאב מתוק. משהו שמדגיש את הזמניות שמאפיינת את הכל, ומסמן את המטרות והמהווים הפנימים שבתוכנו. תחושה שבה היינו, אינה עוד ונכספה נפשנו. כדאי לתת מקום לגעגוע ולשוב אליו.